

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący zwraca się do Sądu o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania zgodnie z art. 340 TFUE za straty poniesione w wyniku wypadku przy pracy. Twierdzi, że doznał urazów z powodu naruszenia przez stronę pozwaną obowiązków ciężających na niej wobec skarżącego jako pracownika.

Skarżący powołuje się m.in. na art. 6 ust. 3 dyrektywy 89/391/EWG⁽¹⁾, pkt 15 załącznika I do dyrektywy Rady (WE) 89/654/EWG⁽²⁾ i art. 3 dyrektywy (WE) 89/655/EWG⁽³⁾, które dotyczą minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w miejscu pracy.

Niespełnienie przez stronę pozwaną obowiązków dotyczących ochrony zdrowia i bezpieczeństwa w odniesieniu do oceny i ograniczenia ryzyka, odpowiedniości zapewnianego sprzętu i zapewnienia czystych powierzchni w miejscu pracy naruszyło obowiązki strony pozwanej wynikające z prawa dotyczącego ochrony zdrowia i bezpieczeństwa Wielkiej Brytanii oraz powszechnego obowiązku staranności. Skarżący twierdzi, że doznał szkody na osobie, strat finansowych i krzywdy w wyniku powyższych naruszeń i że z tego powodu jest uprawniony do uzyskania odszkodowania i zadośćuczynienia.

(¹) Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 89/654/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. dotycząca minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w miejscu pracy (pierwsza szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 393, s. 1).

(³) Dyrektywa Rady 89/655/EWG z dnia 30 listopada 1989 r. dotycząca minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy (druga szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 393, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2010 r. — CBI przeciwko Komisji

(Sprawa T-137/10)

(2010/C 148/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Coordination Bruxelloise d'Institutions sociales et de santé (CBI) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, i D. Slater, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez pozwaną w dniu 28 października 2009 r., w której uznała ona na podstawie art. 86 ust. 2 WE za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa bezprawnie przyznaną przez Belgię pewnym szpitalom publicznym w regionie Bruxelles-Capitale i oddała złożoną do niej przez skarżącą skargę;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 8120 wersja ostateczna COR z dnia 28 października 2010 r., w której instytucja ta uznała za zgodną ze wspólnym rynkiem całość finansowania przyznanego przez władze belgijskie na rzecz publicznych szpitali sieci IRIS w regionie Bruxelles-Capitale z tytułu rekompensaty za wykonywanie zadania świadczenia w ogólnym interesie gospodarczym usług szpitalnych oraz usług pozbawionych takiego charakteru [pomoc państwa NN (ex-CP 244/2005)].

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że Komisja wydając decyzję popełniła oczywiste błędy w ocenie lub co najmniej naruszyła ciężący na niej obowiązek należytego uzasadnienia.

Skarżąca podnosi w szczególności, że twierdzenie Komisji, zgodnie z którym nie zachodzi potrzeba badania efektywności beneficjenta pomocy, na przykład w drodze porównania go w trakcie przeprowadzania analizy pomocy państwa pod kątem art. 86 ust. 2 WE do przeciętnego, prawidłowo zarządzanego i odpowiednio wyposażonego przedsiębiorstwa, umożliwia państwom członkowskim pokrycie wszelkich kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwo, któremu powierzono zadanie świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, w tym także tych, które na tyle przekraczają normy i są na tyle nieproporcjonalne, że powinny one zostać w związku z tym odrzucone.

Skarżąca twierdzi, że, aby uniknąć jakiegokolwiek zakłócenia konkurencji na rynku, rekompensata za wykonywanie zadania z zakresu usług publicznych musi ograniczać się do tego, co jest ściśle konieczne w porównaniu z kosztami, które poniósłby efektywny podmiot gospodarczy, a co nie miało zaś miejsca w niniejszym przypadku.